

Zlato-rdeča pesem

Planina kópa se v svetlobi zlati,
nad njo vrhovi soncu se smeji;
kot sladko belo vino napojijo
telo mi tega raja blagodatí.

Na véčer luč pojema, barva rdeča
oblíje stene in me vso prevzame.
Kot rdeče vino trpko me objame
občutje, da tako ugaša sreča.

Po tvojih se poteh ves dan potikam
s teboj na strme stèze se odpravim,
ti zgoraj s čašo belega nazdravim.

Ko sonce zájde, se v samoto umikam,
saj ko je noč, ne morem biti s tabo.
Kozarec rdečega je za pozabo.

Modro-bela pesem

Odščipnem z néba košček si modrine,
odnesem v srcu ga za vedno s sabo,
da modri svod nad gôro bi v pozabo
ne utonil v mègli, ki duši doline.

Odščipnem zate smetano oblaka,
da si oblízneš prste, da zasveti
se ti oko, saj moraš zaželeti
pogleda si na gôro, ki te čaka.

Ne veš, kako bilo bi mi v veselje,
če sinjo bi modrino večkrat beli
oblaki kot metulji preleteli,

in nič ne veš za moje skrite želje,
da mídva bi oblake razmaknîla
in vrh goré modrino skupaj pila.

Srebrno-zelena pesem

Planino zêlen venec smrek obdaja.
Pogrešam petje zvoncev in živino;
odgnali so jo davno že v dolino,
sameva stan, sameva prazna staja.

Napotim se še više. Tam pod vrhom
so smreke že svetlíkavo srebrne
od mrzlih zvezdic; sneg jih vse ogrne,
zelenje skrije s puhastim poprhom.

Ko vesna jim odvzame ogrinjalo
srebrno, lepotice spet zelene
kot na planini sestre pomlajene

me spomnijo: to leto je dodalo
med kodre nove nitke mi srebrne,
a k tebi se pomlad zelena vrne.

Metka